

Arrest

nr. 268 140 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 13 april 1986 in de gemeente Mejicanos in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. In 2009 kreeg u voor het eerst problemen met een bende, toen een bendelid u als zijn vrouw wilde maar u daar niet op in ging. U woonde toen in Montreal, Mejicanos en bent naar aanleiding van dit voorval verhuisd naar Ayutuxtepeque in Mejicanos, waar u zo'n twee jaar hebt gewoond en gedurende die tijd geen problemen meer hebt gekend met het bendelid. In 2011

trouwde u met (...) in San Salvador en jullie hebben samen twee kinderen, (...) en (...), die beide geboren zijn in Noorwegen. Daar diende u in 2011 een verzoek tot internationale bescherming in, omwille van een moordpoging op uw echtgenoot door de bende MS. Nadat dit verzoek werd afgewezen, keerde u in 2015 terug van Noorwegen naar El Salvador, waar u zich met uw gezin vestigde in de kolonie Jardines de Valle in de gemeente Quezaltepeque, La Libertad.

U studeerde twee jaar bedrijfsadministratie in de toeristische sector aan de universiteit, maar maakte die studie niet af. U deed verschillende jobs in El Salvador, waaronder als stewardess bij King Quality, in een restaurant en tenslotte als telefoniste bij Mobistar. In 2018 stopte u met uw werk bij Mobistar om meer voor uw kinderen te zorgen en om Engels te gaan studeren. Uw man werkte sinds jullie terugkeer uit Noorwegen in twee verschillende restaurants: tot oktober 2018 werkte hij in restaurant El Lobby en nadat hij daar werd ontslagen vond hij nieuw werk in restaurant El Pinche, waar hij van januari 2019 tot april 2019 werkte. Omdat uw man vaak rond 2 uur 's nachts thuis kwam van zijn werk moest hij sinds februari 2018 wekelijks 10 dollar renta betalen aan de bende MS om de kolonie te mogen binnenrijden. Voordien vroeg de bende hem geen renta omdat hij toen overdag werkte bij het restaurant en dus niet moest betalen om 's nachts de kolonie te mogen betreden. Uw echtgenoot betaalde dat bedrag altijd cash, ofwel bij jullie thuis ofwel ergens anders in de buurt. Toen hij in oktober 2018 zonder werk viel stopte hij met het betalen van de renta, aangezien hij 's nachts de kolonie niet meer moest binnenkomen. De bendeleden merkten dit en ze vroegen in december 2018 voor de eerste keer aan uw man waarom hij niet meer betaalde, waarop hij antwoordde dat hij niet meer betaalde omdat hij de kolonie niet meer 's ochtends moest betreden. Een bendelid bleef echter aandringen dat uw man hen moest betalen. In januari vond uw man opnieuw werk en werd hij opnieuw gevraagd om renta te betalen, voortaan 25 dollar per week. In februari kwam er een bendelid naar uw man toe en zei hem dat hij nog een schuld had openstaan bij de bende, waarop uw man niets zei en is weggegaan. Toen uw man in maart de wekelijkse renta ging betalen kwamen twee bendeleden van de MS op hem af en een van hem sloeg hem in het gezicht. Ze zeiden dat hij de extra schuld van 300 dollar voor november en december moest betalen. Toen uw man protesteerde zeiden ze dat als hij het bedrag niet betaalde, hij het met bloed zou betalen. Op 15 april was er een poging tot ontvoering van uw zoon Santiago op het moment dat hij de school verliet. De chauffeur van de microbus die uw zoon ging ophalen belde u onmiddellijk thuis op en vertelde u dat bij het instappen op de bus twee personen op een motor probeerden uw zoon mee te nemen.

Omstaande ouders boden echter hulp, waardoor het hen niet lukte om uw zoon mee te nemen. De chauffeur, Giovanni, zei dat u klacht moest indienen bij de politie, maar dat deed u niet. U belde vervolgens uw man op en hij kwam onmiddellijk van zijn werk naar huis. Die avond kreeg uw man een telefoontje van een bendelid van de MS die zei dat jullie geluk hadden gehad, maar dat er de volgende keer iets zou kunnen gebeuren. Die avond nog vertrokken jullie naar het huis van een vriend van uw man, David genaamd, in Ciudad Merliot, waar jullie ongeveer een week bleven. U bleef thuis vanaf dan, maar uw man ging wel nog werken. Toen hij op een dag thuis kwam zei hij dat hij bij het verlaten van zijn werk gevolgd werd door een motor van zijn werk tot het huis van David en hij vermoedde dat het de bendeleden waren. Twee dagen na het voorval met de motor kreeg uw man telefoon dat ze wisten waar hij zat. Toen besloot u samen met uw echtgenoot om het land te verlaten. U vertrok met uw gezin naar het huis van uw moeder in Chalatenango, waar u nog 3 of 4 weken verbleef tot uw vertrek uit El Salvador. De collega van uw man, David, vertelde uw man nadien dat er nog iemand naar hem was komen vragen in het restaurant bij een andere collega. Op 22 mei 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 3 juni 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw eerste verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, uw huwelijksakte, de vliegtickets en een tewerkstellingsattest bij Tideca. Op 14 april 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat het feit dat uw man een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat jullie vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 18 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. U voegt toe dat de bende nog steeds op zoek is naar uw echtgenoot. Tot slot stelt u dat u sinds twee maanden steken in uw rechterborst hebt maar dat u niet naar de dokter durft te gaan.

Om uw verklaringen te staven legt u de volgende documenten neer: een verklaring dd. 02/03/2021 van uw schoonzus (...) waarin ze stelt dat men naar uw man blijft vragen, een verslag dd. 01/02/2021 door pedopsychiater Elisabeth Dugas betreffende uw zoon, een rapport van Human Rights Watch over personen die uit de Verenigde Staten gedeporteerd worden naar El Salvador, alsook een rapport van de Noorse Refugee Council over het effect van bendegeweld op kinderen in Honduras en El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er werd vastgesteld dat het feit dat uw man een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat jullie vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat men nog steeds naar uw man op zoek is om hem afpersgeld te vragen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16 en 18), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

De door u voorgelegde documenten kunnen de eerdere beoordeling niet wijzigen. Wat betreft de door uw schoonzus neergeschreven verklaring dient opgemerkt dat een persoonlijke verklaring van een familielid geen objectieve bron is en er dus geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Voorts legt u een attest dd. 01/02/2021 van pedopsychiater Elisabeth Dugas neer waarin gewag gemaakt wordt van een post-traumatische depressie bij uw zoontje. Het attest vermeldt klachten zoals moeilijkheden met slapen en concentreren, alsook een verminderd zelfvertrouwen, sociale terugtrekking en aanpassingsproblemen op school in België. Nergens wordt echter uitgelegd hoe, op basis van twee consultaties, de complexe diagnose van een post-traumatische depressie werd gesteld. Noch kan het attest vaststellen wat de precieze oorzaak is van de vermelde klachten, het is immers gebaseerd op jullie eigen verklaringen. Medische problemen op zich houden bovendien geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De voorgelegde algemene informatie heeft tot slot geen betrekking op uw persoonlijke individuele situatie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van

de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoekster houdt vast aan haar initiële asielaas en voegt toe dat de bende nog steeds op zoek is naar haar echtgenoot, dat zij sinds twee maanden steken in haar rechterborst voelt en niet naar de dokter durft gaan.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er werd vastgesteld dat het feit dat uw man een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat jullie vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat men nog steeds naar uw man op zoek is om hem afpersgeld te vragen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16 en 18), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

De door u voorgelegde documenten kunnen de eerdere beoordeling niet wijzigen. Wat betreft de door uw schoonzus neergeschreven verklaring dient opgemerkt dat een persoonlijke verklaring van een familielid geen objectieve bron is en er dus geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Voorts legt u een attest dd. 01/02/2021 van pedopsychiater Elisabeth Dugas neer waarin gewag gemaakt wordt van een post-traumatische depressie bij uw zoontje. Het attest vermeldt klachten zoals moeilijkheden met slapen en concentreren, alsook een verminderd zelfvertrouwen, sociale terugtrekking en aanpassingsproblemen op school in België. Nergens wordt echter uitgelegd hoe, op basis van twee consultaties, de complexe diagnose van een post-traumatische depressie werd gesteld. Noch kan het attest vaststellen wat de precieze oorzaak is van de vermelde klachten, het is immers gebaseerd op jullie eigen verklaringen. Medische problemen op zich houden bovendien geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De voorgelegde algemene informatie heeft tot slot geen betrekking op uw persoonlijke individuele situatie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016**

(beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncideerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncideerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en

aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster citeert een stukje uit het arrest nr. 247 799 van de Raad, gewezen op 20 januari 2021 naar aanleiding van het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming waarbij verzoekster niet als vluchteling werd erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoekster hekelt het feit dat in voormeld arrest, haar een gebrek aan getuigenverklaringen wordt verweten en nu zij dit wel aanbrengt, er gesteld wordt dat dit "geen objectieve bron" is. Verzoekster wijst erop dat deze getuigenverklaring bevestigt dat ook familieleden nadien kunnen worden gevisieerd zoals ook blijkt uit de COI Focus van 12 oktober 2020.

Waar verzoekster meent uit het door haar geciteerde deel van het arrest te kunnen afleiden dat een gebrek aan getuigenverklaringen wordt verweten, gaat zij voorbij aan de concrete motivering van het arrest waarin echter de gebrekkige kennis van verzoeksters over het incident, zijnde de ontvoeringspoging van haar zoon, en het gebrek aan zich terdege te informeren over wat er bij de beweerde poging tot ontvoering precies gebeurd zou zijn, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering en de problemen daarrond. Het gegeven dat verzoekster thans een "getuigenis" van een familielid, zijnde haar schoonzus die overigens ook niet aanwezig was op het ogenblik van de beweerde ontvoering, neerlegt, kan dan ook geen ander licht werpen op deze vaststellingen. Overigens kan niet worden betwist dat deze getuigenis, die dateert van 2 maart 2021 en aldus na het voornoemde arrest werd opgesteld, eerder een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het feit dat verzoeksters schoonzus haar verklaringen heeft laten bevestigen door een notaris wijzigt hier niets aan.

De getuigenis is dan ook niet van aard om de zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad vastgestelde ongelooftwaardigheid van de beweerde ontvoeringspoging van verzoeksters zoon te herstellen. Waar verzoeksters zus in haar getuigenis tevens stelt dat zij dreig telefoons heeft ontvangen om het nummer van haar broer te verkrijgen, merkt de Raad nog op dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster beweerde ontvangen dreig telefoons, er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de dreig telefoons die haar schoonzus vervolgens ontvangen zou hebben.

Het verwijzen naar de algemene informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat ook familieleden kunnen worden gevisieerd volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Verzoekster voert voorts aan dat de psychische toestand van haar minderjarige zoon (waarvan zij een attest van behandeling neerlegde) helemaal niet zonder belang is nu hij het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging en het logisch is dat dit psychische littekens nalaat. Verzoekster citeert dienaangaande uit een richtlijn van "IARLJ" betreffende het gebruik van medische attesten in de asielpcedure dat impliceert dat elk neergelegd medisch rapport met de nodige omzichtigheid dient benaderd te worden. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster meent dan ook dat het aan verwerende partij toekomt om het bewijs te leveren waarom deze medische stukken niet als een nieuw element zouden moeten dienen om haar dossier te heropenen en opnieuw een ten gronde onderzoek toe te laten.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het attest van psychiater Elisabeth Dugas van 1 februari 2021 melding wordt gemaakt van een posttraumatische depressie bij verzoeksters zoon. Het attest vermeldt klachten zoals moeilijkheden met slapen en concentreren, alsook een verminderd zelfvertrouwen, sociale terugtrekking en aanpassingsproblemen op school in België. Nergens wordt echter uitgelegd hoe, op basis van twee consultaties, de complexe diagnose van een posttraumatische depressie werd gesteld. Verder wordt opgemerkt dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeksters zontje zijn psychische problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een attest opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

In casu blijkt ook uit het voorliggende attest dat wat de mogelijke oorzaken betreft wordt verwezen naar de verklaringen dienaangaande van verzoekster en haar echtgenoot namelijk de ontvoeringspoging van hun zoon en doodsb bedreigingen. Zoals hoger aangehaald, werd er echter door de Raad geen geloof gehecht aan de door verzoekster aangehaalde ontvoeringspoging van hun zoon. Het is niet is omdat in het neergelegde attest wordt verwezen naar deze verklaringen (*"la famille rapporte une tentative d'enlèvement au Salvador, des menaces de mort"*), dat dit zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielaanslag, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de beweerde vervolging zou kunnen aantonen gezien de psychiater enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoekster en haar echtgenoot.

Een dergelijk attest geeft dan ook geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Dergelijke psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om bescherming maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog of psychiater zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeksters verklaringen over de ontvoeringspoging van hun zoon geen geloof kan worden gehecht.

Dat verzoeksters zoon, blijkens het attest aan een posttraumatische depressie lijdt, maakt nog niet dat verzoeksters verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor deze psychologische problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat het vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig werd bevonden.

Gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psychiater zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het attest aldus geen uitsluitend over de specifieke oorzaak van de psychische

problemen van verzoeksters zoon. Hieruit kan dan ook geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen deze psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van de psychologische problemen van haar zoon. Verzoekster kan met een dergelijk attest dan ook niet aantonen dat haar zoon daadwerkelijk het slachtoffer was van een ontvoeringspoging in El Salvador.

Verzoekster kan met de loutere verwijzing naar de richtlijnen van het IARLJ evenmin afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de bewijswaarde van het neergelegde attest.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de Raad wordt vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat dat hij zich in een zelfde situatie bevindt als de door haar geciteerde rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Waar verzoekster tenslotte stelt dat de neergelegde rapporten zelfs niet worden bekeken, laat zij na te verduidelijken over welke door haar neergelegde rapporten zij het heeft. In zoverre verzoekster doelt op het door haar bijgebrachte rapporten van Human Rights Watch over personen die uit de Verenigde Staten gedeporteerd worden naar El Salvador en van de Norwegian Refugee Council over het effect van bendegeweld op kinderen in Honduras en El Salvador wordt er in de bestreden beslissing correct gesteld dat dit louter algemene informatie betreft en geen betrekking heeft op verzoeksters individuele situatie. De loutere vaststelling dat uit deze algemene informatie zou blijken dat de vroegtijdige rekrutering van kinderen en adolescenten voor illegale activiteiten van bendes of mara's één van de meest gevoelige realiteiten is in El Salvador kan geenszins de waarachtigheid van de poging tot ontvoering van verzoeksters zoon aantonen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF